

Nora Roberts

Most és mindörökké

Daniel

A MacGregor család

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Most és
mindörökké

~ Daniel ~

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1987 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A mű eredeti címe: *For Now, Forever* (Silhouette Special Edition)

● Magyarra fordította: *Kálló András*

Második, átdolgozott kiadás

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-448-826-2

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu.

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénytárgyalatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

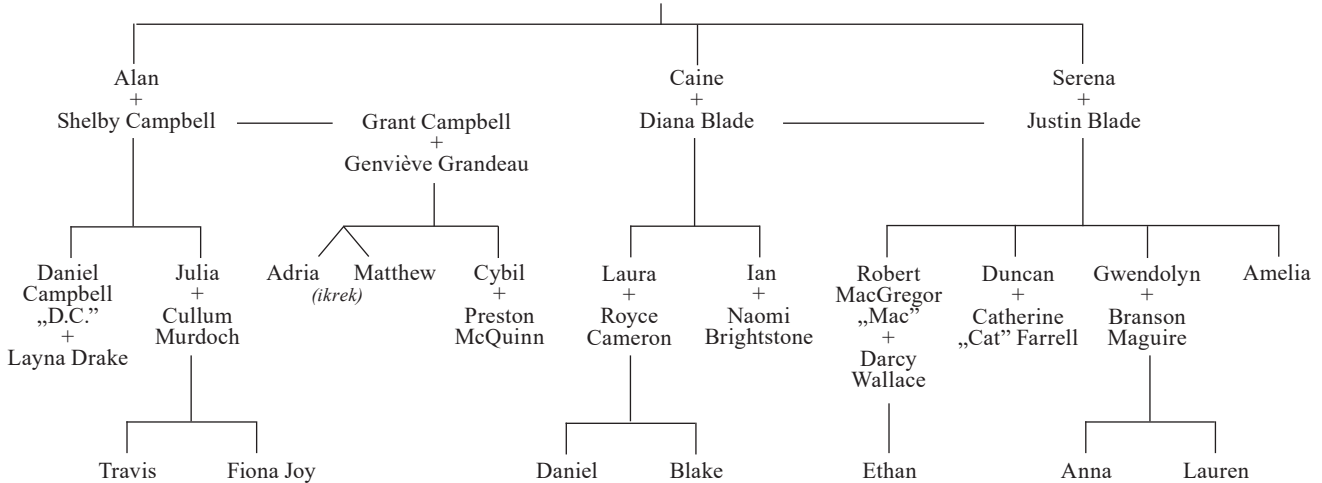
● *Megrendelés száma:* 901605

● *Nyomtatás időpontja:* 2019/30.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

A MacGregor-családfa

Daniel Duncan MacGregor + Anna Whitfield

ELŐHANG

– Anya...

Anna MacGregor megszorította előtte térdeplő fia kezét. Pánik, félelem és gyász rohanta meg, ám az érzelmei nem tudták áttörni akaratának acélkemény falát. Most nem mutatkozhat gyengének. Egyszerűen nem viselkedhet így a gyermekei előtt.

– Caine!

Jéghideg, mégsem remegő ujjakkal szorította a fiatal férfi kezét. Anna vészjóslóan sápadt arcán, rettegő pillantásán kiütközött az elmúlt órák feszültsége. Caine rájött, hogy még soha nem látta az édesanyját ennyire rémültnek. Soha, de soha.

– Jól vagy?

– Hát persze. – Anna jól tudta, hogy fia ezt a választ várta, majd lágyan megcsókolta Caine arcát. – Sokkal jobban érzem magam most, hogy te is itt vagy velem.

Szabad kezét mellette ülő menyee, Diana felé nyújtotta, akinek hosszú, sötét haján és kabátjának vállán hó olvadozott. Anna nagyot sóhajtott, majd ismét Caine-hez fordult.

– Gyorsan ideértetek.

– Repülőgépet béreltünk – válaszolta Caine a felnőtt férfinak, az ügyvédnek, az újdonsült apának rejtőző, ijedt

kisfiú hangján, és a legszívesebben elsírta volna magát. Az apja... az apja sérthetetlen. Ő MacGregor, és egyszerűen nem fekkhet most a kórházban, ennyire összetört testtel. – Hogy van? – kérdezte aggódva.

Az anyja orvos volt, és egészen pontos leírást adhatott volna a törött bordákról, az összeesett tüdőről, az agyrázkódásról és a belső vérzésről, melyet kollégái jelenleg is próbálnak elállítani. Ugyanakkor rájött, hogy neki most elsősorban anyaként kell válaszolnia.

– A sebészetben van – válaszolta jobb kezét fia vállára téve. – Ő nagyon erős férfi, Caine, és Feinstein doktor a legjobb szakember az egész államban.

Csak ez a gondolat és a családja tartotta benne a lelket.

– Laura?

– Lucy Robinsonéknál van – válaszolta Diana szinte suttogva. Nagyon jól tudta, mekkora lelkierő kell ahhoz, hogy Anna így tartsa magát. Gyöngéden megszorította az anyósa kezét. – Ne aggódj!

– Igyekszem. – Ezúttal mosolyt is sikerült az arcára erőltetnie. – Viszont ismered Danielt. Laura az első unokája... Ha felébred, rengeteg kérdése lesz.

Márpedig felébred, isten a tanúm, próbálta meggyőzni saját magát.

– Anna... – Diana átölelte anyósa vállát, aki most oly kicsinek, oly törekenynek tűnt – egyáltalán ettől ma már valamit?

– Enni... – rázta meg az asszony alig észrevehetően a fejét.

Három óra, már ennyi ideje van a műtőben. Úristen, hányszor küzdött másvalakiknek az életéért a steril helyiségben, miközben a páciens szerettei odakint rettegtek, fel-felpattanva a várószoba műanyag bútorairól,

hogy aztán vég nélkül a hideg folyosókat róják... Azért küzdött és tanult, hogy orvos legyen, hogy csillapítsa a fájdalmat, hogy gyógyítson – azért, hogy a világ, ha csak egy kicsit is, de jobb legyen. Most azonban, amikor a saját férje került bajba, semmit sem tehet, csak várhat, mint bármely más feleség. Nem, nem „bármely”, javította ki saját magát, hiszen ő tudta, milyen egy műtő, ismerte a hangokat, amelyeket odabenn hallani, pontosan tudta, melyik szag miből árad, és mit jelent. Talán túlságosan is jól ismerte a műszereket, a gépeket, az izzadság szagát. Legszívesebben felsikoltott volna, ehelyett azonban karba tett kézzel az ablakhoz lépett.

Szomorú, sötét pillantása mögött iszonyatos akarat-erő feszült, amelyet most kész volt saját magáért, a gyermekeiért, de legfőképpen Danielért bevetni. Ha lehetséges volna bárkit pusztán akaratereővel visszahozni, akkor a férje már rég mellette lenne. Tudta, hogy az orvosláshoz, a gyógyításhoz nem elég a pusztá szakértelem.

A havazás már majdnem elállt. A hó csúszzóssá, alatto-mossá tette az utakat, elvakított egy fiatalembert, akinek az autója aztán irányíthatatlanná vált, majd megpördült, és belecsapódott a férje nevetségesen könnyű sportkocsijába. Anna keze már a gondolatra is ökölbe szorult.

De hát miért nem a szedánnal mentél, öreg? Kinek akartál bizonyítani azzal a puccos, piros játékszerrel? Miért kell mindig felvágni?

Anna gondolatai elkalandoztak, a múltba révedtek. A keze ellazult. Hát nem éppen ez volt az egyik ok, amiért annak idején beleszeretett Danielbe? Nem ezért szereti és él vele már majdnem negyven éve? Hát, az ördög vigyen el, Daniel MacGregor, soha senki nem szólhat rád? Anna a tenyerébe temette az arcát, és majdnem felnevetett. Megszámolni sem tudta volna, hányszor mondta

ugyanazt az együtt töltött évtizedek során, miközben Daniel mindig is imádta a nagyképűségét.

A léptek zajára megpördült, és megpróbálta összeszedni magát. Alan, az elsőszülött fia érkezett meg. Daniel még annak idején, mielőtt bármelyik gyermeke a világra jött volna, megfogadta, hogy valamelyik utódja a Fehér Házban köt majd ki. Alan – aki a gyerekek közül egyedül jobban hasonlított az édesanyjára, mint az apjára – igen-csak közel járt ahhoz, hogy beteljesítse az apja kívánságát. A MacGregoroknak erősek a génjeik, és kemény emberek. Alan az édesanyja karjaiba omlott.

– Nagyon örül majd, hogy eljöttél – mondta Anna fiának határozott hangon, ám legbelül legszívesebben elsírta volna magát, hogy aztán csak zokogjon és zokogjon... – De készülj fel rá, hogy megszid, amiért a feleségedet is elhoztad az ő állapotában.

Anna Shelbyre, a lángvörös hajú, lágy tekintetű, várandósságában oly szépen gömbölyödő menyére mosolygott, majd kinyújtotta felé a kezét. – Ül le, kérlek!

– Csak akkor, ha te is. – Shelby válasza sem várva belekarolt anyósába, és egy karosszékhez vezette.

Amint az anyja elhelyezkedett, Caine egy csésze kávéét varázsolt a keze ügyébe.

– Köszönöm – mondta Anna, miközben a fia kedvéért belekortyolt a kávéba.

Érezte az ital erejét, forrón égette is a nyelvét, de mintha semmi íze nem lett volna. Egy ideig elmélázva hallgatta a gépek pittyegését, a gumitalpú cipők halk surrogását a járólapon. A kórházat ugyanannyira otthonának tekintette, mint azt az erődöt, amelyet Daniel épített kettejük számára. Mindig is jól érezte magát a kórházakban, a fertőtlenítőszer erős szagától átitatott termék

magabiztossággal töltötték el. Most mégis legyűrte a tehetetlenség érzése.

Caine közben fel-alá járkált. Személyiségének része volt a folytonos mozgás, az öles, elnyújtott léptek. Daniel mérhetetlenül büszke volt, amikor a fia megnyerte az első perét. Alan most anyja mellett gubbasztott csendesen, feszülten. Láthatóan szenvedett. Anna elégedetten nézte, ahogy Shelby finoman megfogja fia kezét. Tudta, érezte, hogy a fiai jól választottak. A mi fiaink, javított rögtön, mert nem feledkezhetett meg Danielről. Caine és az ő csöndes, de erős jellemű Dianája, illetve Alan szabad szellemű Shelbye. Egy kapcsolatban legalább annyira kell az egyensúly, mint a szerelem vagy a szenvedély. Ő megtalálta, ahogy a fiai is. A lánya pedig...

– Rena! – Caine öles léptekkel szelte át a várótermet, majd megölelte a hűgát.

Mennyire hasonlítanak egymásra! – futott át Anna agyán a gondolat. Karcsúak, magabiztosak. Mind közül leginkább Serena örökölte Daniel vérmérsékletét és macacsságát. De mostanra már a lánya is anya lett. Erős, határozott asszony. Mindannyian felnőttek. Mikor is történt mindez? Olyan jól sikerült gyerekek, gondolta, miközben a szemét csak egy pillanatra hunyta le, mert csak ennyi időt engedélyezett magának. Nem is lenne tisztességes, ha egyedül én élvezném ki ezt a pillanatot.

– Apa? – kérdezte Serena rémülten, egyik kezével bátyjába, a másikkal a férjébe kapaszkodva.

– Még mindig a mütőben – válaszolta Caine a rengeteg cigarettától és a félelemtől is rekedt hangon. – Örülök, hogy el tudtál jönni. Anyának mindannyiunkra szüksége van.

– Anyu... – suttogta Serena édesanyja lábához térdelve, mint mindig, mikor szeretetre vagy egyszerűen

csak megnyugtató szavakra vágyott. – Erős és szívós, egészen biztosan felépül.

Anna látta a lánya szemében a könnyörgést, hogy mondd, hogy minden rendbe jön, csak mondd ki, és én készséggel elhiszem.

– Hát persze hogy minden rendben lesz – mondta, miközben a vejére pillantott. Justin is, akárcsak Daniel, házárdjátékos volt. – Gondolod, hogy kihagyna egy ilyen családi összejevetelt? – simogatta meg lánya arcát.

– Justin is éppen ezt mondta – mosolyodott el Serena szomorúan.

Anna örömmel látta, hogy a veje már saját testvérébe, Dianába karolt.

– Szervusz, Diana! – emelkedett fel Serena, hogy átölelje sógornőjét. – Hogy van a kis Laura?

– Remekül érzi magát, köszönöm. Most bújt ki a második foga. És Robert?

– Valóságos kis bandita – válaszolta Serena kislányára gondolva, aki már most istenítette nagyapját. – Shelby, te hogy érzed magad?

– Akár egy strandlabda... – A vörös fürtök keregette mosoly egész jól sikerült, remekül titkolta, hogy valójában már egy órája megkezdődtek a jóslófájások. – Felhívtam a bátyámat – fordult Annához. – Grant és Gennie már úton vannak idelfelé. Ugye nem baj, hogy elmondtam nekik?

– Persze hogy nem – paskolta meg Anna menyé kezét. – Elvégre ők is a családhoz tartoznak.

– Apa nagyon örül majd – szólalt meg Serena, miután sikerült lenyelnie a torkában lüktető félelemgombócot. – Jólesik majd neki, hogy mindannyian ennyire aggódkunk érte. Ráadásul Justinnal van egy bejelenteni valónk – nézett férjére, remélve, hogy ettől visszatér majd a

bátorsága. – Nemsokára megszületik a második gyermekünk. Anya... – folytatta elcsukló hangon, ahogy ismét letérdelt. – Ugye, apa boldog lesz?

– Nagyon, nagyon – puszilta meg Anna a lányát jobbról-balról. A már meglévő, aztán a később megszületendő unokáira gondolt. Család, folytonosság, halhatatlanság. Daniel. Mindig ő. – A saját sikerének tekinti majd.

– Hát nem az?! – mormolta Alan.

– De. – Anna próbálta visszafojtani a könnyeket. Milyen jól ismerik az apjukat... – De, persze hogy az.

A percek lassan vánszorogtak, közben a jelenlévők továbbra is járkáltak, halkán beszélgettek, és bátorítóan szorították egymás kezét. Anna félretette a csészét a kihűlt és megkeseredett kávé maradékával. Négy óra és húsz perc. Túl sokáig tart. Mellette Shelby válla megfeszült, majd szándékosan mély lélegzeteket vett. Anna automatikusan megsimította az unokáját rejtő, domború hasát.

– Milyen gyakoriak a fájások?

– Most már kevesebb mint ötpercenként jelentkeznek.

– Mennyi idő lehet még hátra?

– Néhány óra – nézett fel Shelby Annára izgatottan, egy kicsit talán rettegve. – Három óra, esetleg valamivel több. Bárcsak jobban tudtam volna időzíteni!

– Tökéletesen időzítettél. Örülnél, ha ott lennék melletted?

– Nem, köszönöm. – Shelby arcát egy pillanatra anyósa vállára hajtotta. – Egyikünknek sem lesz semmi baja. Alan... – nyújtotta ki mindkét kezét férje felé, jelezvén, hogy fel szeretne állni. – Nem a Georgetown Kórházban szülöm meg a picit.

– Micsoda? – értetlenkedett a férfi, miközben felhúzta feleségét.

– Itt jön a világra, még hozzá hamarosan. – Shelby elnevette magát, mikor meglátta a férfi elkeskenyülő szemét. – Kérlek, ne próbálj meg logikát találni egy magzat viselkedésében. Itt kell megszülnöm, és kész.

Mindenki Shelby köré sereglett, ahányan voltak, anyiféleképpen próbáltak segíteni, tanáccsal, támogatással szolgálni. Hűvös, gyakorlatias módján Anna azonnal nővért meg kerekesszéket kért, és a lehető legkevesebb hűhóval beleültette a menyét.

– Később lemegyek, és rád nézek.

– Minden rendben lesz – ismételte meg Shelby, majd a válla fölött Alan kezéért nyúlt. – Minden és mindenki. Mondd meg Danielnek, fiú lesz, erről kezeskedem!

Anna figyelte, amint Shelby és Alan beszáll a liftbe szinte pillanatokkal azelőtt, hogy Feinstein doktor lépett a váróba.

– Sam! – kiáltotta, és odasietett az orvoshoz.

A váró bejáratánál Justin szelíden igyekezett visszatartani Caine-t.

– Várj még egy percet! – súgta sógorának.

– Anna – szólalt meg Feinstein, kezét az asszony vállára téve, akire most nemcsak kollégaként és elismert sebészként nézett, hanem mint a páciense feleségére is. – Danielnek szerencsére nagyon erős a szervezete.

– De vajon elég erős-e? – kérdezte Anna józanul, bár a feltámadó remény miatt úgy érezte, nincs nála bolder ember ezen a földön.

– Sok vért vesztett, és már ő sem lesz fiatalabb, de elállítottuk a belső vérzést. – Az orvos egy pillanatig habozott, de aztán rájött, hogy túlságosan tiszteli ezt az asszonyt ahhoz, hogy ne legyen hozzá teljesen őszinte. – A műtét közben egyszer elveszítettük, de másodperceken belül visszajött, mert oroszlánként küzdött. Ha számít

az, hogy mennyire akar élni, akkor pokolian jó esélyei vannak.

Anna fázósan karba fonta kezét. Miért van ilyen hideg a várótermekben?

– Mikor láthatom?

– Most szállítják át az intenzív osztályra. – Feinstein érezte, hogy keze kezd elgémberedni az órák óta tartó, megfeszített munka miatt, de továbbra is szilárdan fogta a kolléganője vállát. – Anna, fölösleges volna magának elmagyaráznom, hogy mennyire fontos lesz az elkövetkezendő huszonnégy óra.

– Nem, tényleg nem kell – válaszolta a fáradt, rettegő asszony. Tudta, hogy Daniel élete múlhat rajta. – Köszönöm, Sam. Most előbb beszélek a gyerekeimmel, aztán felmegyek.

Az alacsony, kedves, őszes hajú asszony megfordult, és keresztülvágott a várón. Finom ráncokkal barázdált arca kivételével a bőre olyan puha és feszes maradt, mint fiatal korában. Három gyermeket nevelt fel, kemény munkával szakmája élmezőnyébe küzdötte fel magát, és fél életét a szeretett férfi mellett töltötte.

– A műtét jól sikerült – jelentette be higgadtan, veleszületett meggyőző erejével. – Most szállítják át az intenzív osztályra. Elállították a vérzést.

– Bemehetünk hozzá? – kérdezték egyszerre többen is.

– Majd csak akkor, ha felébredt – válaszolta Anna határozott hangon. Ismét ő felelt mindenért és mindenkiért, és ebben nagyon is jó volt. – Ma éjszaka itt maradok – nézett az órájára. – Lehet, hogy időről időre ismét elveszti majd az eszméletét, és jobb, ha tudja, ott vagyok mellette. Viszont holnapig biztosan nem fog még beszélni. – Mindössze ennyi reményt adhatott családjának. – Most pedig menjetek le a szülészetre, és nézzétek meg, hogy

mi a helyzet Shelbyvel. Maradjatok ott addig, ameddig szükséges, aztán menjete vissza a házba, és várjatok! Azonnal hívlak benneteket, ha bármi történik.

– Anya...

Egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy Caine elhallgasson.

– Tedd, amit mondtam! Azt akarom, hogy addigra, mire apátok látni akar benneteket, mindannyian kipihentek legyetek – simította végig Caine arcát. – Az én kedvemért, fiam.

Ezután gyermekeit hátrahagyva Anna elindult, hogy a férje mellett legyen.

Álmodott. Daniel a rengeteg gyógyszer ellenére is tudta, hogy ez csak álom lehet. A világ látomásokkal és emlékekkel telve kavargott a tudatában, de ő mégis harcra kelt ezzel a világgal, mert akarta, mert szüksége volt arra, hogy tájékozódhasson benne. Mikor kinyitotta a szemét, Annát látta. Még mindig gyönyörű. Ugyanaz az erős, makacs, megfontolt nő maradt, akit először csodált, később beleszeretett, végül pedig megtanult tisztelni is. Megpróbálta megérinteni, de nem tudta felemelni a kezét. Gyöngeségén felháborodva ismét próbálkozott, ekkor meghallotta felesége szelíd, békés hangját.

– Feküdj nyugodtan, drágám! Nem megyek sehová. Itt maradok veled, és várok.

A férfinak úgy tűnt, mintha felesége ajkai érintenék kézfejét.

– Szeretlek, Daniel MacGregor, az ördögbe is!

A férfi ajka mosolyra húzódott, a szeme lecsukódott.

1

Egy birodalom. Tizenötödik születésnapján Daniel MacGregor megfogadta, hogy saját birodalmat szerez, épít, irányít majd, és ő mindig is szavatartó ember hírében állt.

Harmincéves volt, és a második milliója megszerzésén dolgozott ugyanolyan akaraterővel, mint az elsőén. A munkabírását, az eszét és veleszületett ravaszságát állította csatasorba mindig abban a sorrendben, amely az adott feladathoz a legmegfelelőbbnek tűnt. Amikor öt évvel ezelőtt Amerikába jött, Daniel abból a pénzből gazdálkodott, amelyet Hamus McGuire-nál keresett, mialatt bányászból a cég főkönyvelőjévé küzdötte fel magát, melyben sokat segített éles elméje és rendkívüli becsvágya.

Annak idején talán királlyá választják. Százkilencvenhárom centis magasságához megfelelő termet párosult. Jó pár verekedést úszott meg csakis azért, mert ijesztő méretei jobb belátásra készítették a kötözködőket, bár Daniel azt sem bánta, ha valóban használnia kellett az öklét. Indulatos férfinak tartották, habár önmagát, ezzel ellentétben, igenis szelídnek vélte, például mindig úgy gondolta, hogy csak annyi orrot tört be, amennyire valóban szükség volt.

Jóképűnek sem hitte magát. Az állkapcsa szögletesen dacolt a világgal, jobb arccsontján forradás húzódott, melyet egy, a bányában rázuhant gerendának köszönhetett. Hiúságában emiatt már tizenévesen rőt, gondosan nyírt szakállt növesztett, mely még tizenkét évig az arcán maradt, összeolvadva a hossza miatt divatosnak semmiképpen sem nevezhető sörénnyel. A kétféle arcszörzet egyszerre tűnt vadnak és fenségesnek, és ez a kettősség elégedettséggel töltötte el. A pofacsontja erősen kiállt, szája meglepően lágynak tűnt a vörös szőrtenger kellős közepén. Szeme ragyogó kéken fénylett, tekintetében jókedv és megértés csillant, ha mosolygott és valóban vidám volt, viszont ritkán előforduló rosszkedve hamar jéggé fagyasztotta a környezetét is.

Megnyerő, talán ezzel a jelzővel lehetne őt a legkönnyebben jellemezni. A könyörtelen lehetne a másik. Danielt nem érdekelte, minek tartják, de tény, hogy nem maradhatott észrevétlen. Hazárdjátékos volt, aki merészen játszott ki a lapjait. A rulettkerék az ingatlanpiac tengelye körül forgott, és a tőzsde zöld posztóján tette meg tétjeit. Ha játszott, akkor nyerni akart. Soha nem kockáztatott feleslegesen, és mikor besöpörte a nyereményt, mindig emelte a tétet. Nem törekedett a biztonságra, mert az elkerülhetetlenül unalomba torkollott.

Annak ellenére, hogy szegény családba született, Daniel MacGregor nem isteníttette a pénzt. Használta, forgatta, játszott vele – mert hatalmat jelentett, és a hatalom volt mind közül a legfélelmetesebb fegyver.

Amerikában hamar az üzleti élet végtelen küzdőterén találta magát. New Yorkba, az éhes utcák és a gyors döntések városába ment, ahol józan ésszel és jó idegekkel bárki vagyont szerezhethetett. Aztán jött a tündöklő

Los Angeles a hatalmas tétekkel. Egy kis képzelőerővel egész birodalmakat lehetett ott felépíteni. Daniel mindkét városban meglehetősen sok időt töltött, egyszerre üzletelt mindkét parton, mégis Bostont választotta székhelyének és otthonának. De a pénz és hatalom mellett stílusra is vágyott. A város a régi szép időket idéző bájával, fennköltségével és nyíltan vállalt sznobizmusával tökéletesen megfelelt a férfi igényeinek.

Ősei mind harcosok voltak, kiknek életében legalább annyira fontos szerepet játszott a kard, mint a gyors észjárás. Rettenetesen büszke volt a családfájára, emellett szenvedélyes becsvágy fűtötte. Feltett szándéka volt, hogy nevét erős fiú- és lánygyermekek vigyék tovább. Nagy tervekkel bíró férfiként nem okozott gondot számára elképzelni azt, hogy unokái továbbépítik majd azt a birodalmat, melynek az alapjait ő fektette le, márpedig nem létezhet birodalom, ha nincs család, amely folytatja, megerősíti, kiterjeszti azt. Mindenekelőtt szüksége volt megfelelő feleségre, akinek megszerzése Daniel számára legalább olyan logikus és kihívást jelentő lépés volt, mint egy első osztályú ingatlan megvásárlása. Donahue-ék nyári partijára úgy érkezett, hogy mindkét programpontját egyszerre szerette volna letudni.

Gyűlölte a szoros inggallért és a fojtogató nyakkenőt. A hozzá hasonlóan bikatermetű férfiak szeretik, ha a nyakuk szabadon van. Az öltönyét egy bostoni szabó varrta a Newbury Streeten. Daniel szinte csak ehhez a szabóhoz járt, egyrészt a termete miatt, másrészt mert ez presztízskérdés is volt számára. Csak azért, mert a becsvágya öltönyt kényszerít rá, még nem kell szeretnie ezt a viseletet. Míg más férfi az elegáns, fekete szmokingban és a pliszírozott selyemingben mindössze előkelően

mutatott volna, addig Daniel egyenesen hivalkodónak tűnt akár skót szoknyában, akár öltönyben, és ezt csöppet sem bánta.

Ezt Cathleen Donahue, Maxwell Donahue legidősebb lánya is éppen így gondolta.

– Mr. MacGregor! – Cathleen, a porcelánbőrű, lenhajú lány, aki nemrégiben végezte el a svájci bentlakásos iskolát, pontosan tudta, hogyan kell illendően teát felszolgálni, selymet hímezni és kacérkodni. – Remélem, tetszik a mi kis összejövetelünk.

– Köszönöm, Miss Donahue – válaszolta Daniel, aki ugyan azt gondolta, milyen kár, hogy Cathleen vállalja ilyen keskeny, de ennek nem adta jelét. – Egyre jobban élvezem.

Mivel tudta, hogy a legtöbb férfinak idegeire megy a női vihogás, a lány visszafogottan, lágyan nevetett. Taftszoknyája suhogott, amikor a férfi mellé állt a hosszú büféasztal végén. Ezentúl, ha bárki megkíván egy kis szarvasgombát vagy lazackrémet, kettesben fogja találni őket, gondolta Cathleen. Csak egy icipicit kellett jobbra néznie, és máris meglátta magukat a falat borító, hosszú, keskeny tükrök egyikében. Úgy döntött, hogy tetszik, amit a lát.

– Édesapám szerint maga meg szeretne venni egy kis szirtet tőle Hyannis Portban – fordult a férfihoz, miközben a szempillája pontosan kétszer rebbent meg. – Remélem, nem csak üzleti ügyeket jött megbeszélni ma este.

Daniel ügyes mozdulattal emelt le két pezsgőspoharat a mellette elhaladó pincér tálcájáról.

Jobban esett volna ugyan egy scotch vastag falú pohárban a leheletfinom kristálykehelyben gyöngyöző pezsgő helyett, de az a férfi, aki nem alkalmazkodik bizonyos helyzetekhez, könnyen kudarcot vallhat. Ivás

közben Cathleen arcát tanulmányozta. Biztos volt abban, hogy Maxwell Donahue legalább ugyanúgy nem beszél lányával üzleti ügyekről, ahogy ő maga sem tárgyalgott volna divatkérdésekről vele, ám mégsem hibáztatta az iménti füllentéséért. Sőt elismeréssel adózott neki azért, mert a lány tudta, hogyan szerezzen meg bizonyos értesüléseket. Miközben csodálta ezért, ugyanakkor azt is sejtette, hogy éppen emiatt nem lenne jó feleség Cathleenből: az ő felesége túlságosan elfoglalt lesz a gyerekneveléssel ahhoz, hogy még az üzlettel is törődjön.

– Egy ilyen elbűvölő hölgy mellett az üzlet labdába sem rúghat. Ön járt már azon a szirten?

– Természetesen – felelte a lány, s közben úgy billentette fejét, hogy virágot formázó gyémánt fülbevalója megcsillanjon a fényben. – De sokkal jobban kedvelem a városi életet. Jövő héten eljön Ditmeyerék vacsorapartijára?

– Ha még a városban leszek.

– Túl sokat utazik – mosolyodott el Cathleen a pohár pereme fölött. Látszott, hogy nagyon is kapóra jönne neki egy olyan férj, aki sokat van úton. – Izgalmas lehet.

– Üzleti utak, tudja, hogy van ez... – válaszolta Daniel szárazon. – Úgy hallottam, nemrég tért vissza Párizsból – tette hozzá.

– Ó, három hét szinte semmire nem volt elég! – ragyogott Cathleen, akit lenyűgözött, hogy a férfinak feltűnt a távolléte. – Egyedül a vásárlás elvitte majd minden időmet. El sem tudja képzelni, hány fárasztó órát töltöttem azzal, hogy ehhez a ruhához kiegészítőket találjak.

A férfi tekintete az elvárt módon szaladt végig a szóban forgó ruhakölteményen.

– Meg kell mondjam, minden perc megérte.

– Ó, köszönöm!

Az előtte álló, bájos lányt nézve Daniel gondolatai elkalandoztak. Tudta, hogy a nőket általában minden-nél jobban érdeklik a ruhák és a frizurák, mégis jobban esett volna egy valamivel érdekfeszítőbb beszélgetés. Cathleen érezte, hogy a férfi figyelme kezd elkalandozni, ezért megérintette a karját.

– Maga volt már Párizsban, MacGregor?

Igen, járt már Párizsban, és látta, mit tesz a háború a női szépséggel. A mosolygó szöszkét soha nem érinti a háború, és ez így is van jól.

– Néhány éve – kortyolt bele Daniel a pezsgőbe némiképp elégedetlenül. Amerre csak fordult, kristály csillogott, és gyémánt szikrázott. Öt év alatt ehhez sikerült már hozzászoknia, ám soha nem feledte a szénpor bűzét, és továbbra sem akarta elfelejteni. – Rájöttem, hogy jobban szeretem Amerikát az öreg kontinensnél. Az édesapja igazán nagyszerű partikat ad.

– Örülök, hogy maga is így látja. A zene is tetszik?

– Nagyon is – vágta rá Daniel mosolyogva, habár nagyon hiányzott a skót dudák jajongása.

A tizenkét tagú, fehér nyakkendőös zenekar az ő ízléséhez talán egy kicsit merevnek tűnt.

– Pedig egy pillanatig azt hittem, nem kedveli az ilyen dallamokat – nézett rá a lány negédesen, a pilláját rebegetve. – Hiszen nem is táncol.

Daniel udvarias mozdulattal elvette Cathleen pezsgőspoharát, és a magáéval együtt az asztalra tette.

– Dehogynem, Miss Donahue – mondta, és a karját felajánlva máris a táncparkett felé indult.

– Cathleen Donahue szokás szerint nem vesztegeti az idejét – jegyezte meg Myra Lornbridge, miután lenyelte a pástétomot, és gúnyosan felhorkantott.